

Sygn. akt II K 710/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Chojnicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Dawid Nosewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Rach

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Chojnicach S. K.

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2017 r.

sprawy **T. C.** ((...))

syna M. i G. z domu K., urodzonego (...) w G.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Świeciu z dnia 7 kwietnia 2006 r., w sprawie VI K 90/06, za przestępstwo z art. 270 § 1 kk, popełnione w dniu 20 listopada 2006 r., na karę 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny, z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych, orzeczono środek karny w postaci zwrotu dowodu rzeczowego i rozstrzygnięto o kosztach sądowych;
2. Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 29 kwietnia 2009 r., w sprawie VI K 198/09, za przestępstwo z art. 158 § 1 kk, popełnione w dniu 4 sierpnia 2007 r., na karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych i rozstrzygnięto o kosztach sądowych;
3. Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 17 listopada 2009 r., w sprawie VII K 467/09, za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, popełnione w dniu 19 czerwca 2009 r., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 2 (dwóch) lat próby, orzeczono 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych, orzeczono środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat, świadczenia pieniężnego na cel społeczny, podania wyroku do publicznej wiadomości, na poczet orzeczonej grzywny zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania i rozstrzygnięto o kosztach sądowych;
4. Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 20 kwietnia 2010 r., w sprawie X K 102/10, za przestępstwo z art. 244 kk, popełnione w dniu 5 stycznia 2010 r., na karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym i rozstrzygnięto o kosztach sądowych;
5. Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 23 czerwca 2010 r., w sprawie II K 5/10, za przestępstwa z art. 286 § 1 kk, popełnione w dniu 9 czerwca 2009 r. oraz w czerwcu 2009 r., w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk, na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 (pięciu) lat próby, zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody w terminie roku od dnia uprawomocnienia się wyroku i rozstrzygnięto o kosztach sądowych;

postanowieniem Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 17 czerwca 2014 r., w sprawie II Ko 1496/14, zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

6. Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 29 maja 2013 r., w sprawie II K 265/11, za przestępstwa:
- a. z art. 284 § 2 kk, popełnione w dniu 16 listopada 2010 r., na karę roku pozbawienia wolności oraz orzeczono środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody,
  - b. z art. 244 kk, popełniony w dniu 16 listopada 2011 r., na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,
- przy czym połączono orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierzono mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i rozstrzygnięto o kosztach sądowych;
2. Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 19 października 2016 r., w sprawie II K 106/15, za przestępstwo z art. 286 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, popełnione w dniu 16 czerwca 2014 r., na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody i rozstrzygnięto o kosztach sądowych;
  3. Sądu Rejonowego w Drawsku Pomorskim z dnia 25 lutego 2016 r., w sprawie II K 302/15, za przestępstwa z art. 286 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, popełnione w dniu 18 czerwca 2014 r., w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk, na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody i rozstrzygnięto o kosztach sądowych;
- I. na podstawie art. 91 § 2 kk łączy wobec skazanego T. C. kary pozbawienia wolności orzeczone na mocy:
- a. wyroku Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 23 czerwca 2010 r., w sprawie II K 5/10, opisaną w punkcie 5 części wstępnej wyroku,
  - b. wyroku Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 19 października 2016 r., w sprawie II K 106/15, opisaną w punkcie 7 części wstępnej wyroku,
  - c. wyroku Sądu Rejonowego w Drawsku Pomorskim z dnia 25 lutego 2016 r., w sprawie II K 302/15, opisaną w punkcie 8 części wstępnej wyroku
- i jako karę łączną wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,
- II. orzeka, że w pozostałym zakresie powyższe wyroki podlegają oddzielnemu wykonaniu,
- I. na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego co do kar orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w Świeciu w sprawie VI K 90/06, Sądu Rejonowego w Grudziądzu w sprawie VI K 198/09, Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach w sprawie VII K 467/09, Sądu Rejonowego w Radomiu w sprawie X K 102/10 oraz Sądu Rejonowego w Grudziądzu w sprawie II K 265/11,
- II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. P. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych, w tym 23 % VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu T. C. z urzędu,
- III. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 710/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Świeciu z dnia 7 kwietnia 2006 r., w sprawie VI K 90/06, T. C. został skazany za przestępstwo z art. 270 § 1 kk, popełnione w dniu 20 listopada 2006 r., na karę 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny, z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych, orzeczono środek karny w postaci zwrotu dowodu rzeczowego i rozstrzygnięto o kosztach sądowych.

(dowód: karta karna k. 31- 32, wyrok Sądu Rejonowego w Świeciu z dnia 7 kwietnia 2006 r., w sprawie VI K 90/06 k. 47)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 29 kwietnia 2009 r., w sprawie VI K 198/09, T. C. został skazany za przestępstwo z art. 158 § 1 kk, popełnione w dniu 4 sierpnia 2007 r., na karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych i rozstrzygnięto o kosztach sądowych.

Skazany wykonał karę w całości w dniu 9 września 2011 r.

(dowód: karta karna k. 31- 32, wyrok Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 29 kwietnia 2009 r., w sprawie VI K 198/09 k. 49)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 17 listopada 2009 r., w sprawie VII K 467/09, T. C. został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, popełnione w dniu 19 czerwca 2009 r., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 2 (dwóch) lat próby, orzeczono 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych, orzeczono środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat, świadczenia pieniężnego na cel społeczny, podania wyroku do publicznej wiadomości, na poczet orzeczonej grzywny zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania i rozstrzygnięto o kosztach sądowych.

Kara grzywny została w całości wykonana w dniu 15 października 2010 r.

(dowód: karta karna k. 31- 32, wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 17 listopada 2009 r., w sprawie VII K 467/09 k. 51)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 20 kwietnia 2010 r., w sprawie X K 102/10, T. C. został skazany za przestępstwo z art. 244 kk, popełnione w dniu 5 stycznia 2010 r., na karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym i rozstrzygnięto o kosztach sądowych.

Skazany wykonał karę w całości w dniu 31 grudnia 2010 r.

(dowód: karta karna k. 31- 32, wyrok Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 20 kwietnia 2010 r., w sprawie X K 102/10 k. 54)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 23 czerwca 2010 r., w sprawie II K 5/10, T. C. został skazany za przestępstwa z art. 286 § 1 kk, popełnione w dniu 9 czerwca 2009 r. oraz w czerwcu 2009 r., w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk, na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 (pięciu) lat próby, zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody w terminie roku od dnia uprawomocnienia się wyroku i rozstrzygnięto o kosztach sądowych.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 17 czerwca 2014 r., w sprawie II Ko 1496/14, zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, którą skazany odbywa od dnia 14 września 2016 r. do dnia 14 września 2018 r.

(dowód: karta karna k. 31- 32, wyrok Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 23 czerwca 2010 r., w sprawie II K 5/10 k. 19- 20, postanowienie Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 17 czerwca 2014 r., w sprawie II Ko 1496/14 k. 21)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 29 maja 2013 r., w sprawie II K 265/11, T. C. został skazany za przestępstwa:

a. z art. 284 § 2 kk, popełnione w dniu 16 listopada 2010 r., na karę roku pozbawienia wolności oraz orzeczono środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody,

b. z art. 244 kk, popełniony w dniu 16 listopada 2011 r., na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym połączono orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierzono mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i rozstrzygnięto o kosztach sądowych.

Orzeczoną karę skazany odbył w całości w okresie od dnia 19 marca 2016 r. do dnia 14 września 2016 r.

(dowód: karta karna k. 31- 32, wyrok Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 29 maja 2013 r., w sprawie II K 265/11 k. 28, wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 13 marca 2014 r., w sprawie IX Ka 496/13 k. 29)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 19 października 2016 r., w sprawie II K 106/15, T. C. został skazany za przestępstwo z art. 286 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, popełnione w dniu 16 czerwca 2014 r., na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody i rozstrzygnięto o kosztach sądowych.

Orzeczoną karę skazany odbywał będzie w okresie od dnia 19 kwietnia 2018 r. do dnia 12 stycznia 2019 r.

(dowód: karta karna k. 31- 32, wyrok Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 19 października 2016 r., w sprawie II K 106/15 k. 16)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Drawsku Pomorskim z dnia 25 lutego 2016 r., w sprawie II K 302/15, T. C. został skazany za przestępstwa z art. 286 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, popełnione w dniu 18 czerwca 2014 r., w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk, na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody i rozstrzygnięto o kosztach sądowych.

Orzeczoną karę skazany odbywał będzie w okresie od dnia 12 stycznia 2019 r. do dnia 12 maja 2019 r.

(dowód: karta karna k. 31- 32, wyrok Sądu Rejonowego w Drawsku Pomorskim z dnia 25 lutego 2016 r., w sprawie II K 302/15 k. 34- 35, wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 21 października 2016 r., w sprawie V Ka 372/16 k. 36)

T. C. obecnie odbywa karę pozbawienia wolności. Jego zachowanie w trakcie odbywania kary oceniane jest jako zmienne. Był zarówno nagradzany jak i karany za przekroczenia dyscyplinarne. Karę odbywa w systemie programowego oddziaływania, zadania wynikające z programu realizuje w stopniu umiarkowanym.

(dowód: opinia o skazanym k. 45).

Sąd zważył, co następuje w przedmiocie wydania wyroku łącznego:

Na wstępie wskazać należało, że T. C. był skazywany wyrokami różnych sądów, zarówno przed nim 1 lipca 2015 r., jak i po tym dniu. W związku z tym, że zmianie uległy przepisy dotyczące kary łącznej, a przez to również wyroku łącznego, w niniejszej sprawie Sąd powinien był w pierwszej kolejności rozstrzygnąć, czy przy jej rozpoznaniu znajdowały zastosowanie przepisy dotyczące orzekania kary łącznej, obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 r. Zgodnie bowiem z treścią art. 19 ust. 1 Ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie Ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) Przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Oznaczało to, że nowe przepisy stosuje się w sytuacji, gdy choćby jedna z obecnie wykonywanych kar orzeczona została prawomocnie po dniu 30 czerwca 2015 r. Jednocześnie Sąd musiał rozstrzygnąć, czy zastosowanie przepisów o karze łącznej w brzmieniu sprzed wejścia w życie wskazanej powyżej Ustawy nie byłoby względniejsze dla skazanego, a w tej sytuacji koniecznym byłoby zastosowanie zasady wynikającej z treści art. 4 § 1 kk. W tym celu należało rozważyć sytuację, w jakiej znalazłby się skazany.

Gdyby Sąd zastosował przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. należałoby zbadać, czy pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez T. C. zachodził realny zbieg przestępstw. Wówczas Sąd musiałby rozważyć połączenie jedynie kar pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach II K 106/15 oraz II K 302/15, albowiem zostały one popełnione zanim zapadł pierwszy wyrok i wymierzono za nie kary podlegające łączeniu. Z uwagi na upływ okresu próby w sprawie VII K 467/09 nie byłoby natomiast możliwe połączenie orzeczonej na mocy wyroku wydanego w tej sprawie kary pozbawienia wolności z karą orzeczoną w sprawie II K 5/10. Natomiast w pozostałym zakresie nie zachodził realny zbieg przestępstw, co wykluczało możliwość wydania wyroku łącznego. W tej sytuacji skazany miałby do odbycia kary w sprawach II K 5/10, II K 265/11, II K 106/15 oraz II K 302/15. Przy czym kary w sprawach II K 5/10 i II K 265/11 wykonane byłyby osobno, a w zakresie kar w sprawach II K 106/15 oraz II K 302/15 Sąd wydałby wyrok łączny w granicach od 4 miesięcy pozbawienia wolności do 8 miesięcy pozbawienia wolności. Okres kary pozbawienia wolności wynosiłby więc minimalnie 3 lata i 10 miesięcy pozbawienia wolności do 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Identycznie kształtowałyby się granice kary łącznej, a przy tym sytuacja skazanego, w przypadku orzekania w oparciu o przepisy obowiązujące na mocy Ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie Ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), co zostanie szczegółowo omówione w dalszej części uzasadnienia. W tej sytuacji stosując ogólną zasadę należało przy orzekaniu stosować ustawę „nową”, albowiem poprzednio obowiązującą nie była względniejsza dla skazanego.

Przechodząc zatem do rozważań na temat wymierzonej kary łącznej przypomnieć trzeba, że z treści art. 85 § 1 i 2 kk wynika, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za takie przestępstwa. Wymiar kary łącznej określony został natomiast granicami kar uprzednio wymierzonych od najwyższej z kar wymierzonych albo wymierzonej uprzednio kary łącznej (art. 86 § 4 kk) do ich sumy. Karami podlegającymi łączeniu są kary tego samego rodzaju, a także kara pozbawienia wolności i kara ograniczenia wolności. Nie podlegają więc łączeniu kara pozbawienia wolności z karą grzywny oraz kara ograniczenia wolności z karą grzywny.

Sąd, dysponując danymi odnośnie popełnionych przez skazanego czynów zabronionych oraz wydanych w związku z tym orzeczeń skazujących, dokonał więc badania możliwości objęcia wyrokiem łącznym wykonywanych aktualnie wobec skazanego kar. Skoro skazany odbył (wykonał) już w całości orzeczone uprzednio kary w sprawach VI K 90/06, VI K 198/09, VII K 467/09, X K 102/10 a także w sprawie II K 265/11, to obecnie Sąd nie mógł wziąć ich pod uwagę, rozważając możliwość wydania wyroku łącznego.

Należy zauważyć, że obecnie wykonywanymi lub podlegającymi wykonaniu wobec skazanego były kary orzeczone w sprawach II K 5/10, II K 105/15 oraz II K 302/15. Wymierzone kary były przy tym karami podlegającymi łączeniu, co powodowało konieczność wydania w tym zakresie wyroku łącznego.

Granice możliwej kary łącznej kształtowały się więc od 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności (najwyższa z wymierzonych kar- kara orzeczona w sprawie II K 5/10) do 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności (suma wszystkich kar pozbawienia wolności- 2 lata, 4 miesiące i 4 miesiące). Zatem przy osobno wykonywanej karze w sprawie II K 265/11 sytuacja skazanego była taka sama jak opisana powyżej.

Przechodząc do rozważań nad wymiarem kary łącznej orzeczonej przez Sąd należało jednocześnie wskazać, iż zgodnie z treścią art. 85a kk orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W uzasadnieniu projektu Ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie Ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) wskazano, że przepis ten przewiduje dyrektywy wymiaru kary łącznej. Ponieważ orzeczenie tej kary jest na korzyść skazanego (względem sumy kar jednostkowych), stąd przedmiotem oceny sądu powinny być w tym wypadku nie elementy związane bezpośrednio z czynem, uwzględnione już w wyroku skazującym, co tym bardziej ma znaczenie przy braku rozwiązywania węzła kary łącznej, ale elementy

związane z osobą sprawcy. W ten sposób uzasadniona jest propozycja ograniczenia dyrektyw wymiaru kary do celów prewencyjnych i izolacyjnych".

Nie mogło jednocześnie umknąć z pola widzenia Sądu, że celem art. 85a kk nie jest wyczerpująca kodyfikacja kryteriów kształtowania sądowego wymiaru kary łącznej, a raczej wskazanie na dyrektywy priorytetowe, o czym świadczy poprzedzenie ich sformułowaniem "przede wszystkim". W istotnej mierze nadal aktualne pozostają zatem wypracowane w doktrynie i orzecznictwie kryteria oparte na powiązaniach między przestępstwami, za które orzeczono kary podlegające łączeniu. Znaczenie tego dorobku ulec musi jedynie pewnemu przewartościowaniu ze względu na odejście przez ustawodawcę od realnego zbiegu przestępstw zamkniętego pierwszym wyrokiem co do któregokolwiek z nich jako przesłanki orzekania kary łącznej. Konsekwencji tej zmiany na gruncie sądowego wymiaru kary łącznej należałoby upatrywać w traktowaniu dotychczasowej konstrukcji zbiegu realnego przestępstw jako okoliczności uzasadniającej niższy sądowy wymiar kary łącznej w porównaniu z orzekaniem tej kary za przestępstwa przedzielone wyrokiem za którekolwiek z nich, co oczywiście będzie tracić na znaczeniu w miarę kolejnych skazań za kolejne grupy przestępstw. W efekcie jeszcze więcej racji może przemawiać za orzekaniem kary łącznej tym bliższej mechanizmowi absorpcji, im większe podobieństwo realnego zbiegu przestępstw (w dotychczasowym znaczeniu) do zbiegu przestępstw o charakterze pozornym (por. R. A. Stefański, Komentarz do art 86a kk, Legalis).

Mając na uwadze powyższe należało zatem wskazać, że dotychczasowy sposób życia skazanego świadczył o tym, że jest on osobą zdemoralizowaną, nie szanuje obowiązującego porządku prawnego. W ocenie Sądu, z uwagi na charakter popełnionych przez skazanego czynów, lekceważący stosunek do obowiązujących norm prawnych i moralnych, ale również mając na uwadze, że jest on bezkrytyczny w swoim postępowaniu, należało podjąć zdecydowane działania w celu zapobieżenia podobnym sytuacjom. Jak wskazano już powyżej Sąd miał też na uwadze, iż nadal aktualne pozostają wypracowane w doktrynie i orzecznictwie kryteria oparte na powiązaniach między przestępstwami, za które orzeczono kary podlegające łączeniu. Przypomnieć należało, iż w świetle dotychczasowego orzecznictwa Sądów zastosowanie zasady pełnej absorpcji możliwe jest wtedy, gdy pomiędzy kolejnymi przestępstwami zachodzi ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy, w tym również czasowy. Zastosowaniu tej zasady sprzeciwia się naruszenie przez sprawcę tych przestępstw m. in. różnych dóbr prawnych, czy też popełnienie ich na szkodę różnych pokrzywdzonych. Nadto, im bliższy jest ten związek tym większe znaczenie zyskuje zasada absorpcji kar, im mniejszy- zasada ich kumulacji. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich. Dopuszczenie się ich na szkodę różnych pokrzywdzonych uzasadnia odstąpienie od absorpcji pełnej na rzecz częściowej kumulacji.

Warto nadmienić również, iż orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar, czy też poprzez zastosowanie zasady absorpcji. Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji ogólnej i indywidualnej. Kara łączna ma więc również oddziaływać wychowawczo na skazanego. Z całą stanowczością podkreślić trzeba również, że Sąd w tym składzie podziela w pełni pogląd, iż popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z zasady absorpcji (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 20 września 2001 r., II AKa 154/01 Prok. i Prawo 2002/4/26).

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że w przypadku T. C. uzasadnione było zastosowanie zasady częściowej absorpcji kar. Sąd nie znalazł przy tym podstaw, aby wymierzając karę łączną wobec skazanego zastosować zasadę pełnej absorpcji, albowiem, jak wskazano powyżej, zasadę tę stosuje się, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, a przesłanka prognostyczna pozwalała na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, byłaby wystarczającą oceną zachowania się sprawcy, a jako taka osiągnęłaby cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec niego.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 kk połączył wobec skazanego T. C. kary pozbawienia wolności orzeczone na mocy:

a. wyroku Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 23 czerwca 2010 r., w sprawie II K 5/10, opisaną w punkcie 5 części wstępnej wyroku,

b. wyroku Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 19 października 2016 r., w sprawie II K 106/15, opisaną w punkcie 7 części wstępnej wyroku,

c. wyroku Sądu Rejonowego w Drawsku Pomorskim z dnia 25 lutego 2016 r., w sprawie II K 302/15, opisaną w punkcie 8 części wstępnej wyroku

i jako karę łączną wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Z uwagi na fakt, że w pozostałym zakresie wyroki nie podlegały łączeniu, Sąd w punkcie II orzekł o osobnym ich wykonaniu.

Natomiast na podstawie art. 572 kpk Sąd umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego co do kar orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w Świeciu w sprawie VI K 90/06, Sądu Rejonowego w Grudziądzu w sprawie VI K 198/09, Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach w sprawie VII K 467/09, Sądu Rejonowego w Radomiu w sprawie X K 102/10 oraz Sądu Rejonowego w Grudziądzu w sprawie II K 265/11, albowiem w tym zakresie nie zachodziły przesłanki do wydania wyroku łącznego.

O kosztach udzielonej skazanemu T. C. pomocy prawnej z urzędu, Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714), zasądając od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. T. P. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych, w tym 23% VAT.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk, z uwagi na fakt, że T. C. pozostaje pozbawiony wolności i ma do odbycia długotrwałą karę, Sąd zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych uznając, że obowiązek ich uiszczenia byłby dla niego zbyt uciążliwy.